

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
 ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
 ПОСЕБНО ОДЕЉЕЊЕ
 ТОИ. По1 бр. 2/10
 Дана: 14.02.2011. године
 Београд

ВИШИ СУД СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, судија Велимир Лазовић, председник већа, са записничаром Сањом Перовић, одлучујући по захтеву Тужилаштва за организован криминал ОИК.С.бр.1/09 од 29.03.2010. године, о трајном одузимању имовине проистекле из кривичног дела, од окривљеног Милорада Улемек, по одржаном главном рочишту дана 14.02.2011. године, на ком су присуствовали, заменик Тужилаштва за организовани криминал Велимир Голубовић, окр. Милорад Улемек и његов пуномоћник адв.Слободан Миливојевић и адв. Александар Ковачевић, на основу члана 28 и 34 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, дана 14.02.2011. године, донео је и јавно објавио

РЕШЕЊЕ

УСВАЈА СЕ ЗАХТЕВ ЗА ТРАЈНО ОДУЗИМАЊЕ ИМОВИНЕ ПРОИСТЕКЛЕ ИЗ КРИВИЧНОГ ДЕЛА, Тужилаштва за организован криминал ОИК.С.бр.1/09 од 29.03.2010. године, па се од

Окр.УЛЕМЕК МИЛОРАДА, ЈМБГ 1503968710171, из Београда, са пријављеним пребивалиштем у Београду, улица Кнеза Александра Карађорђевића бр.60, рођеном 15.03.1968. године у Београду, од оца Милана и мајке Наталије, Војачко Игњатовић,

ТРАЈНО ОДУЗИМА ИМОВИНА

И то:

Право својине на непокретности, кући – стану Ц са локалом и гаражом у приземљу, која се налази у Блоку 45а насеља «Спортски центар» у Београду, објекат 4, у низу II, у улици Илије Стојадиновића бр.87, улаз број 3, укупне корисне површине 178,29 м², а која се налази на катастарским парцелама 1957/4 и 1957/7 КО Жарково, као и право коришћења на земљишту на коме се зграда налази, као и земљишту које служи за редовну употребу зграде.

јер је пресудом Окружног суда у Београду КП 3/04 од 18.1.2008., правоснажном пресудом Врховног суда Србије Кж. I Ок.9/08 од 15.10.2009., правоснажно осуђен на јединствену казну затвора од 40 година,

Што је:

оптуђени Милорад Улемек,

- током 1999. и 2000. године у Београду - Земуну, окривљени Милорад Улемек заједно са покојним Душаном Спасојевићем и покојним Милетом Луковићем, организовао банду која је имала за циљ вршење кривичних дела предвиђених републичким законом, за које се може изрећи казна затвора у трајању од 5 година или тежа казна, а ради стицања финансијске или друге материјалне користи и моћи, при чему су чланови криминалне организације имали унапред одређене улоге, планиране за активности у дужем временском периоду, уз поштовање строгих правила унутрашње дисциплине, са водећом улогом окривљеног Милорада Улемек и покојног Душана Спасојевића, заснивајући активности банде на примени насиља и уз коришћење утицаја на одређене политичке, правосудне и друге друштвене чиниоце, па су припадници те банде у периоду од 1999. до 2003. године постали Симовић Милош, Константиновић Нинослав, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, сведок сарадник Миленковић Дејан, Калинић Сретко, Јуришић Милан «Јуре», Крсмановић Душан, сведок сарадник Сувајцић Миладин, Јовић Тони, сведок сарадник Буха Љубиша, Бајић Никола, Петровић Саша, Јуришић Милан, Славковић Ђорђе, Јуришић Милан звани «Јуришко», Ранђеловић Дејан, Миладиновић Драган, Ковчић Слободан, Долић Бојан, Милић Дарко, Милановић Александар, Дрча Милан, Трајковић Срећко, Јовановић Милан, Миливојевић Селман и Каличанин Миломир који су прихватили активности те банде и своје и извршавали одређене активности које су се пред њих у конкретним ситуацијама постављале,

- чиме је оптуђени Милорад Улемек извршио кривично дело кривичног удруживања из члана 227. став 1. КЗ РС,

II

па су у периоду, од 2000. године, до почетка 2003. године, ради остварења предвиђеног плана криминалне организације, стицања моћи и материјалне користи, организованој криминалној делатности, елиминишући конкурентске кланове, особе, које су представљале опасност за организацију или на други начин били спречили активности организације, стичући противправну имовинску корист и оштете лица ради изнуде новца, те су као криминална организација починили:

оптуђени: Улемек Милорад, Калинић Сретко, Милисављевић Владимир, Симовић Милош, Симовић Александар, Јуришић Милан «Јуре», и Крсмановић Душан,

- дана 3.8.2002. године, око 8,10 часова у Земун пољу, у улици Фабрички пут 66, у кругу предузећа «Дифенс» Улемек Милорад и Калинић Сретко покушали да са унишљајем лише живота више лица, при чему су лишили живота Николић Ивицу и покушали да лише живота Буха Љубишу, док су им Симовић Милош, Симовић

Александар, Јуришић Милан, Крсмановић Душан, сведок сарадник Сувајцић Миладин и Милисављевић Владимир у томе са умишљајем помогли, на тај начин што су по претходном договору Симовић Милош, Симовић Александар, Јуришић Милан, Крсмановић Душан и сведок сарадник Сувајцић Миладин пратили кретање Буха Љубише и обавештавали о томе Улемек Милорада, Калинић Сретко и Милисављевић Владимира, који су се на основу тих обавештења одвезли аутомобилом којим је управљао Милисављевић Владимир до наведеног места, где су Улемек Милорад и Калинић Сретко одевени у црне комбинезоне и маскирним капма «фантомкама», испалили из аутоматских пушака са пригушивачима, више пројектила, у правцу Буха Љубише и Николић Ивице, па је неколико пројектила погодило Николић Ивицу, чиме су му нанесене повреде услед којих је наступила његова смрт, док је Буха Љубиша избегао повређивање, тако што се бацио на земљу, а затим искористио моменат када се једном од нападача заглавила пушка, и побегао,

- чиме су извршили кривично дело тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 9. Кривичног законика у вези члана 30. истог Законика, и то Улемек Милорад, Калинић Сретко као саизвршиоци у вези члана 33. Кривичног законика, а Симовић Милош, Симовић Александар, Јуришић Милан, Крсмановић Душан, и Милисављевић Владимир, као помагачи у вези члана 35. Кривичног законика,

оптуђени: Улемек Милорад, Симовић Милош, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Јуришић Милан «Јуре», Крсмановић Душан, и Калинић Сретко

- марта месеца 2002. године, у Београду, у улици Јужни булевар, силом, обманом и на свиреп начин, одвели и задржали оштећеног Бабовић Милију, 40 дана, на намером, да га не пуне на слободу, док од њега или чланова његове породице не изнуде новац, на тај начин, што су га неколико дана, пре критичног догађаја, измиченично пратили, да би му дана 24. 03. 2002. године, око 20,00 часова, када је оштећени Бабовић Милија прилазио аутомобилу, са фантомкама на глави, наоружани аутоматским оружјем и пиштољима, пришли окривљени Крсмановић Душан, Милисављевић Владимир, сведок сарадник Миленковић Дејан и Симовић Милош, представљајући се као радници полиције, а затим га употребом физичке силе убацили у аутомобил, када га је окривљени Милисављевић пиштољем ударио по глави, везали га лисицама, а преко очију ставили селотејп траку и фантомку, док у то време окривљени Јуришић Милан звани Јуре и Симовић Александар стајали у непосредној близини и обавестили их о наиласку оштећеног Бабовића, па су га тако везаног аутомобилом одвезли у село Вилово, у кућу сведока сарадника Сувајцића, где су га чували окривљени Калинић Сретко и Јуришић Милан, вежући му ланцима руке савијене преко главе на леђа, а ноге за лежај, завезаних уста, повремено га тукући, да би након 9 дана, када је оштећени покушао да побегне, везали га за дрво, у шуми, где су га држали 2 дана, тукући га тако везаног, а једанаестог дана су га пребацили у село Крчедин, где су га поред окривљених Јуришића и Калинића чували сведок сарадник Сувајцић и Крсмановић, тражећи од њега и његове породице новац за откуп, у ком циљу је покојни Спасојевић слао аудио траке са порукама оштећеног Бабовића, да би га четрдесетог дана пустили на слободу, након што им је преко Улемек Милорада - Легије, што им је и била улога према заједничком плану са Душаном Спасојевићем, од стране Млађеновић Данка и

Жирка Зечевића исплаћено укупно 10 милиона и 500 хиљада еура који су међусобно поделили,

- чиме су Улемек Милорад, Симовић Милош, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Јуришић Милан, Крсмановић Душан, и Калинић Сретко, као саизвршиоци извршили кривично дело отмице из члана 134. став 1, Кривичног законика,

оптужени: Милорад Улемек, Крсмановић Душан, Јуришић Милан «Јуре», Милисављевић Владимир, Милош Симовић, Александар Симовић,

- током 2002. године, у намери угрожавања уставног уређења и безбедности Републике Српје, а све ради остваривања основних циљева криминалне организације да изазивањем експлозија, које су биле праћене тешким разарањима и изазивањем опасности за живот људи, створе осећање несигурности код грађана, на тај начин што су на иницијативу и на предлог Милорада Улемек и покојног Душана Спасојевића, демонстрирали силу, коју би актуелна власт видела у ноћи између 20. и 21.12.2002. године у Земун пољу, маскирани тзв. фантомкама, дошли путничким аутомобилима, на којима су Милисављевић Владимир и Јуришић Милан налепили лажне цивилне и полицијске таблице, које је набавио Симовић Милош, као и пиштоље и аутоматско оружје, да би по претходном договору опремљени радиоаницама, које је за ту прилику набавио покојни Зоран Повић, у круг предузећа «Полисијским аутомобилом», Симовић Милош, сведок сарадник Миленковић Душан, Јуришић Милан и Милисављевић Владимир, и употребом силе разоружали Душаре Батањац Светозара, Ристић Крунислава, Тодоровић Слободана и Стојадиновић Драгослава, а када су за њима, другим аутомобилом са лажним таблицама, које је за ту прилику набавио сведок сарадник Миладин Сувајцић, у круг предузећа ушли Крсмановић Душан и Симовић Александар и телефонском везом дали Милораду Улемеку даје простор "чист", када је Милорад Улемек, заједно са неколико чланова ЈСО-а, ушао у круг предузећа и на 10 радних машина за постављање асфалта предузећа «Дифенс роуд», поставио укупно 30 експлозивних уређења, чијим активирањем је ово постројење комплетно уништено са припадајућим објектима, наневши штету великих размера, у износу од око 8 милиона и 300.000 еура, док су дана 28.02.2002. године, око 23,55 часова, Крсмановић Душан, Јуришић Милан "Јуре", покојни Повић Зоран и Милисављевић Владимир, по наређењу покојног Душана Спасојевића, које је било инспирисано другим мотивима демонстрације силе и снаге његове организације, на просторије ДСС-а, у улици браће Југовића број 2-а, бацили две дефанзивне бомбе, на тај начин што је окривљени Милисављевић Владимир, управљао путничким аутомобилом марке «Ауди 80», и када је дошао до улаза у зграду просторије ДСС-а, из аутомобила су изашли окривљени Крсмановић Душан и Јуришић Милан "Јуре", и на ове просторије, бацили по једну дефанзивну бомбу,

- чиме су извршили Улемек Милорад, Крсмановић Душан, Милисављевић Владимир, Јуришић Милан, Симовић Александар, и Симовић Милош, кривично дело тероризма из члана 125. ОКЗ кажњиво по члану 139 ОКЗ,

Жалба не спречава Дирекцију да поступи у складу са чланом 34 став 5 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела.

Образложење

Тужилаштво за организовани криминал ОИК.С.бр.1/09 од 29.03.2010. године, је на основу члана 5 и 28 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, поднело овом суду захтев за трајно одузимање имовине од окривљеног Милорада Улемека и то право својине на непокретности и то кући – стан Ц са балконом и гаражом у приземљу која се налази у Блоку 45а насеља «Спортски центар» у Београду, објекат 4, у низу II, у ул. Илије Стојадиновића бр. 87, улаз број 1/4 и 1957/ 7 КО Жарково, а која се налази на катастарским парцелама 1957/4 и 1957/ 7 КО Жарково, као и право коришћења на земљишту на коме се зграда налази и земљишту које служи за редовну употребу зграде.

Правноснажним решењем Окружног суда у Београду ПОИ бр.1/09 од 06.2009. године, усвојен је захтев ОЈТ-а у Београду - Специјалног тужилаштва ОИК.С.бр.2/03 од 09.04.2009. године, па је на основу члана 25 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, од окривљеног Милорада Улемека привремено одузета напред наведена имовина и истим решењем одређено да привремено одузимање траје до доношења одлуке о захтеву за трајно одузимање имовине.

По поднетом захтеву Тужилаштва за организовани криминал, за трајно одузимање имовине, суд је одржао припремно рочиште дана 18.10.2010. године и главно рочиште дана 14.02.2011. године.

Заменик Тужилаштва за организовани криминал навео је да у целости остаје при поднетом захтеву од 29.03.2010. године, сматрајући да су испуњени сви законски услови из члана 28 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела. Посебно, додао је да наведене правноснажне пресуде из захтева, од којих је последња правноснажна 15.10.2009. године, приложени докази садржани у списима предмета, решења Посебног одељења Окружног суда у Београду о привременом одузимању имовине, као и све остале чињенице наведене у захтеву оправдавају да се непокретност, односно кућа-стан трајно одузме од окр. Улемека, јер постоји очигледна несразмера између његове редовно стечене имовине, односно могућности за стицање имовине окривљеног и имовине коју поседује. У прилог захтева предложио је да суд изврши увид у правноснажне пресуде Посебног одељења Окружног суда у Београду К.П.5/03, К.П.6/03 и К.П.3/04, уговор у купопродаји непокретности од 7.9.1998. године, извештај РУЈП број 413/2299-98 од 29.10.1998. године, општи девзни налог ЕУ 416/98 од 16.9.1998. године, својеручно овлашћење од 14.9.1998. године дато «Капитал» банци, извештај БИА број 02-9280 од 6.5.2009. године и 02-9281 од 6.5.2009. године, извештаја НБС од 14.5.2009. године, извод из Катастарско топографског плана на ортофоно плану КО Чукарица, извештај Републичког фонда ПИО 01 број 181-1484/09 од 25.3.2009. године, да се изврши увид у документацију коју је доставио ПС «Станком а.д.» а која се односи на непокретност, документацију која се односи на уплате осуђеног за предметну непокретност, документацију и информацију «Комерцијалне банке а.д.» Београд,

решене МУП РС, Ресора државне безбедности број 06288/2000 од 28.1.2000. године, информацију предузећа «Станком» о стању државине на стану број 1 у трокући у улици Илије Стојадиновића бр.87, информацију предузећа «Гемакс» о радовима и плаћању радова на кући, информацију «Комерцијалне» банке од 4.5.2009. године и извештај Удружења банака Србије од 14.5.2009. године. Такође, заступник јавне институције је навео да је осуђени био радник МУП-а у ресору ДБ, када је био на снази Закон о становању, којим је прописан начин доделе добијања стана на одређено или неодређено време, право стицања својине на таквим становима, а процедура је била неодређена и подзаконским актом министарства, па се морао водити управни поступак, који је остављао трагове, како код органа који су водили поступак, тако и код лица које је било у том поступку заинтересовано за решавање стамбеног проблема, па према томе, такво лице је и добијало писмена из тог поступка. Посебно је навео да је БИА доставила извештај из којег јасно проистиче да никакве писане документације нема у служби у вези доделе предметног стана. Такође, у поновљеном поступку наводи супротне стране о уступању стана у ул. Љутице Богдана 2 ради куповине стана који је предмет захтева не стоје и демантовани су писменом документацијом. У том смислу предложио је да суд одбије предлоге осуђеног и осуђеног пуномоћника у односу на лица која би сведочењем потврдила наводе да је осуђени Улемек предметну непокретност стекао из средстава касе за специјалне потребе сматрајући да наведени извештаји БИА-е, несумњиво расветљава и указује на основаност навода супротне стране.

Пуномоћник осуђеног оспорио је наводе тужилаштва као и поднети захтев да је предметна непокретност купљена из средстава касе за специјалне потребе ондашњег Ресора Државне безбедности, да је о томе био упознат тадашњи шеф Јовица Станишић као и друга лица која су тада била на одговорним функцијама Ресора државној безбедности, у ком смислу је, у недостатку релевантне документација која би потврдила ове наводе, предложио да се на предње околности саслушају сведоци: Милош Михајловић, Александар Михајловић, Влада Драгићевић, Ђорђе Станковић, Надежда Степановић, Кандић Раша и Милан Проданић. Поред тога је навео да ова лица могу указати да је постојао посебан деловодни протокол за касу за специјалне потребе, да су постојале књиге о улазу и излазу, да је постојао договор да се куповина стана за рачун осуђеног а посебно да је предметна непокретност купљена 1998. године, што је значајно раније у односу на кривична дела за која је осуђено лице оглашено кривим, при том, сматрајући да је захтев за трајно одузимање не само неуредан и неблаговремен већ и да се не може применити принцип ретроактивног важења закона, те да се не може ни увојити захтев тужилаштва. У односу на предложена лица посебно је навео да је тадашњи шеф ДБ-а Јовица Станишић наредио Кандић Раши, тадашњем руководиоцу касе, да изврши припрему и састављање финансијске документације ради исплате купопродајне цене а да је реализацију извршио Милан Проданић. Такође је поред ових лица која би потврдила да је постојала одлука да се осуђеном купи стан, предложио је и да се као сведок саслуша Катарина Лазаревић на околност да је Државна безбедност долазила код ње и тражила стан за Улемека али да нису могли пронаћи адекватну јединицу. Предложио је да се саслуша и Михаљ Кертес као сведок на околност да је Савезна управа царина одвојила новац и предала на употребу МУП-у и Државној безбедности, те да се од Историјског архива затражи да доставе микрофилмове (уколико поседују) везане за послове Републичке Државне безбедности из времена када је предметни стан купљен а из којих би се утврдила основаност навода да је стан купила Државна безбедност за стамбене потребе осуђеног Улемека.

У поновљеном поступку додатно је предложено и да се изведу докази саслушањем сведока Сање и Ненада Бујошевића, Зорана Грујића, Бошка Ђорђевића, а такође и стан у ул. Љутице Богдана 2, те да се од БИАе прибави списак овлашћених лица која су имала депоноване потписе у банкама ради обављања финансијских послова, а на околност ко је уплатио новац на рачун «Капитал» банке, деловодну књигу РДБ за 1998. годину, деловодник књиге кабинета начелника РДБ за 1998. годину, да се прибави финансијски извештај МУП-а за 1998. годину и целокупан извештај девизног рачуна окр.Улемек Милорада у «Капитал» банци као и да се саслуша тадашњи директор «Капитал» банке Ђорђе Ницовић.

Осуђени Милорад Улемек оспоравајући захтев тужилаштва поновио је своје тврдње свог пуномоћника наглашавајући да није приложен ниједан доказ тврдњи да је стан прибављен нелегалним средствима, те је предложио да се као докази прибаве информације ко је извршио уплату на рачун «Капитал» банке са ког су даље средства коришћена за куповину стана, наглашавајући да је нелогично да су средства коришћена и задржана на рачуну само један дан а затим пребачена на рачун продавца. Прилог својих тврдњи да је стан купљен од средстава Државне безбедности предложио је да се као сведоци саслушају Франко Симатовић, у погледу одобрења овог захтева и упознавања тадашњег начелника службе Станишића за доделу праве непокретности као и да се саслуша управо Јовица Станишић, као и сведоци о предлогу његовог пуномоћника. Такође је навео да је раније поседовао ову документацију но да је након претреса куће-стана ова документација одузета или уништена и да је једини начин да докаже своје тврдње да суд саслуша предложена докази. У погледу стана у улици Љутице Богдана број 2, навео је да је исти уступио банци ради добијања непокретности која је предмет захтева, а да је уговор о продаји стана касније закључен са Бујошевић Сањом јер је тако било лакше обавити ову трансакцију. У том смислу предложио је да суд одбије захтев тужилаштва за незаконитим одузимањем имовине.

Суд је на главном рочишту извео следеће доказе и то:

- Читањем правноснажне пресуде овог суда К.П.3/04 од 18.1.2008. године и пресуде Врховног суда Србије Кж.І О.К.9/08 од 15.10.2009. године,
- Извршен је увид у списе предмета ПОИ.бр.1/09 овог суда где се налази оригинална документација и изведени следећи докази:
 - Прочитан је уговор о купопродаји непокретности између «Станком корпорације» и Милорада Луковића од 07.09.1998. године оверен од стране Другог општинског суда у Београду I/1 8640/98 од 29.09.1998. године,
 - Прочитан извештај Републичке управе јавних прихода број 413/2299-98 од 29.10.1998. године,
 - Прочитани су општи девизни налози ЕУ 416/98 од 16.09.1998. године «Капитал банке а.д.» Београд и ЕУ број 2198, као и уплатница од 14.09.1998. године истој банци,
 - Прочитано је свејеручно овлашћење Милорада Луковића од 14.09.1998. године дато «Капитал» банци,
 - Прочитан је извештај Безбедносно информативне агенције број 02-9280 од 06.05.2009. године о радном односу и зарадама Милорада Улемек у периоду од 01.06.1996. до 20.06.2001. године,

Прочитан је извештај Безбедносно информативне агенције број 02-9281 од 04.05.2009. године везано за документацију о непокретности у улици Илије Јаковљевића 87 у Београду, са фотокопијом документације,

• Извршен је увид у извештај Народне банке Србије од 14.05.2009. године, Сектор за послове монетраног система и политике, Одељења за политику курса динара и домаће девизно тржиште I-6-253/09 и I-254/09,

• Извршен је увид у извештај Републичког фонда за пензиско и инвалидско осигурање 01 број 181-1484/09 од 25.03.2009. године са прилозима,

• Извршен је увид у решење МУП Р.Србије, Ресор државне безбедности број 1000/2000 од 28.01.2000. године,

• Извршен је увид у допис који представља информацију «Комерцијалне банка д.д.» Београд од 04.05.2009. године,

• Извршен је увид у извештај Удружења банака Србије од 14.05.2009. 0501 од 05.06.2001. године,

Суд је такође извео доказе читањем:

• Дописа «МБ» банке Ниш везано за уплату «Капитал» банци,

• Дописа и документације Првог основног суда у Београду везано за стан у Лутице Богдана број 2, заједно са припадајућим уговорима садржаним у овој документацији (уговор о купопродаји непокретности између Глигоријевић Ковилке Улемек Милорада оверен 27.10.1993. године и уговор о купопродаји непокретности између Улемек Милорада и Бујошевић Сање од 10.04.2001. године), решење Другог општинског суда у Београду, Земљишно-књижног одељења везано за књижне непокретности на име Бујошевић Сање, решење од 07.06.2001. године од 05.06.2001. године

• Дописа Републичког геодетског завода од 19.10.2010. године везано за стан у Лутици Богдана број 2.

На основу изведених доказа суд је утврдио следеће:

Решењем Окружног суда у Београду, Посебног одељења ПОИ бр. 1/09 од 06.06.2009. године, усвојен је захтев за привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела ОЈТ-а у Београду- Специјалног тужилаштва КТ.С.бр.3/03 од 04.04.2009. године, па је од окр. Милорада Улемек привремено одузета напред наведена непокретност.

Када је реч о томе да ли је захтев Тужилаштва за организовани криминал привремен, суд налази да јесте јер је осуђени Милорад Улемек пресудом овог суда К.П.3/04 од 18.01.2008. године, правноснажном пресудом Врховног суда Србије Кж.І ОК.9/08 од 15.10.2009. године, правноснажно осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 40 година због кривичних дела ближе наведених у изреци овог решења, а која испуњавају услов из члана 2 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела јер се односе на кривична дела организованог криминала, а сам захтев је поднет 29.03.2010. године, дакле, у року од годину дана од правноснажности пресуде, што је у складу са чланом 28 поменутог закона.

Читањем уговора о куповини непокретности број 9174/1-35 од 07.09.1998. године, овереног пред Другим општинским судом у Београду дана 29.09.1998. године, суд је утврдио да је осуђени Милорад Улемек од «Станком корпорације» купујући предметну непокретност за износ од 374.409,00 ДЕМ у динарској противвредности са роком плаћања до 14.09.1998. године.

Даље, на основу извештаја Републичке управе јавних прихода број 413/2299-ЧН од 29.10.1998.године, утврђено је, да је купац непокретности платио порез на предмет на процењену вредност објекта од 2.246.454,00 динара, у износу од 67.393,62 динара, а увидом у опште девизне налоге ЕУ 416/98 од 16.09.1998. године и ЕУ бр. 11/98 „Капитал банке“ АД Београд, те уплатнице од 14.09.2008. године, утврђено је да је извршена готовинска уплата на девизни рачун Милорада Улемека број 70800-4000862, у износу од 374.409,00 ДЕМ, што је у динарској противвредности чинило износ од 2.246.454,00 динара. Према допису «МБ» банке Ниш од 23.08.2010. године, новац је уплаћен у складу са тада важећим банкарским прописима, те није постојала обавеза пријављивања за веће износе положених девизних средстава, обзиром да је ова област регулисана тек Законом о прању новца из 2001. године.

Увидом у својеручно потписано овлашћење осуђеног од 14.09.1998. године од «Капитал банци» АД Београд, утврђено је да је овластио наведену банку да са овог девизног рачуна број 70800-4000862 пренесе средства у динарској противвредности девизног износа од 374.409,00 ДЕМ на рачун „Станком корпорације“ АД Београд, а на име купопродајне цене.

На основу извештаја Безбедносно информативне агенције од 06.05.2009. године бр. 02-9280, утврђено је да је окр. Милорад Улемек био у радном односу у оквиру државне безбедности Министарства унутрашњих послова Републике Србије од 01.06.1996. до 20.06.2001. године, када му је престао радни однос на основу закључка о престанку радног односа, да је у поменутом периоду остварио нето зараду у укупном износу од 437.701,14 динара, или 59.867,39 ДЕМ, која се добије, када се вредност остварених зарада у динарима претвори у ДЕМ, по курсу на дан исплате за текући месец, при чему је вредност динара и ДЕМ утврђена на основу достављених извештаја Народне банке Србије бр. I-6-253-09 и I-6-254-09 од 06.05.2009.године.

На основу наведене документације о личним примањима, утврђено је да је у периоду од заснивања радног односа до септембра 1998. године, када је купио непокретности у улици Илије Стојадиновића број 87 у Београду, окр. Улемек остварио зараду од 85.129,51 динар, или 22.789,1 ДЕМ, која се добије, када се вредност остварених зарада у динарима претвори у ДЕМ, по курсу на дан исплате за текући месец, при чему је вредност динара и ДЕМ утврђена на основу достављених извештаја Народне банке Србије бр. I-6-253-09 и I-6-254-09 од 14.5.2009. године.

Надаље, из извештаја Безбедносно информативне агенције од 06.05.2009. године број 02-9281, утврђено је да у документацији Ресора државне безбедности МУП-а РС, нема било каквих доказа да је Милорад Улемек власник непокретности куће - стана Ц са локалом и гаражом у приземљу, која се налази у блоку 45а насеља „Спортски центар“ у Београду, објекат 4, у низу II, у улици Илије Стојадиновића

број 87, улаз број 3, укупне корисне површине 178,29 м², а која се налази на катастарским парцелама 1957/4 и 1957/7 КО Жарково, нити доказа да је право својине на означеној непокретности стекао у вези радног односа у МУП-у РС, давањем послодавцу стана у улици Љутице Богдана број 2 у Београду на коришћење и добијањем већег стана у улици Илије Стојадиновића број 87, а према извештају у документацији Ресора државне безбедности МУП-а РС произилази да не постоји стамбени досије Милорада Улемека.

Читањем дописа Републичког геодетског завода од 19.10.2010. године, дописа Првог основног суда у Београду, решења Другог општинског суда у Београду, Земљишно-књижног одељења, молбе Бујошевић Сање од 05.06.2001. године, решења од 07.06.2001. године, уговора о купопродаји непокретности између Глигоријевић Ковиљке и Улемек Милорада овереног 27.10.1993. године и уговора о купопродаји непокретности између Улемек Милорада и Бујошевић Сање од 10.04.2001. године, а што се све односи на стан у улици Љутице Богдана број 2, за коју непокретност су осуђени Улемек и његови пуномоћници тврдили да је уступљена претходно Ресору државне безбедности ради добијања непокретности која је предмет одузимања, суд је утврдио да ови наводи не стоје.

Наиме, из ове писмене документације произилази да је осуђени Улемек стан у улици Љутице Богдана број 2 стекао на основу уговора о купопродаји са Глигоријевић Ковиљком још 1993. године и да је био у његовом поседу као власник, те се као такав водио све до 2001. године када је овај стан продао Бујошевић Сањи. То значи, према овој валидној документацији, да је у моменту куповине стана у улици Илије Стојадиновића број 87 (куповина извршена 1998), у исто време био и власник стана у улици Љутице Богдана број 2, све до 2001. године када је исти продао Бујошевић Сањи.

Ово истовремено говори у прилог извештаја БИА од 06.05.2009. године, у којој се наводи да служба не поседује никакву документацију о додели стана који је предмет одузимања, нити да поседује доказе да је ту непокретност добио на име уступања стана у улици Љутице Богдана број 2.

При томе, као нови власник стана у улици Љутице Богдана број 2 води се Сања Бујошевић, а не Ненад Бујошевић који је радио у РДБ, па би, уколико би тврдње о уступању биле тачне, морао постојати било какав документ да је овај стан уступљен или дат Ненаду Бујошевићу, о чему нема доказа, а по оцени суда и нелогична је и неубедљива тврдња да се комплетна трансакција око тог стана спроводи, не на основу одлуке РДБ-а о додели стана, већ на основу класичног уговора о купопродаји непокретности између осуђеног Улемека и Сање Бујошевић.

Утврђене чињенице, да је против окривљеног Милорада Улемека донета наведена правноснажна пресуда која се односи на област организованог криминала, и да обухвата кривична дела отмице, убиства и тероризма из којих су остварене велике зараде, да је окривљени Милорад Улемек дана 14.9.1998.године са свог девизног рачуна код „Капитал банке“ АД располагао девизним износом од 374.409,00 ДМ, те да је наведеним износом платио купопродајну цену стана а да су његови законити приходи, по основу зараде коју је остваривао у РДБ Србије, до куповине наведеног стана износили 85.129,51 динара, односно 22.789,1 ДМ, односно били сразмерно петнаест пута мањи од износа на његовом девизном рачуну, уз остале утврђене чињенице, указују да стечена имовина окривљеног очигледно нема

покрића у примањима која је остваривао као запослени у РДБ-у Србије, као и да ту имовину није добио на основу неке административне одлуке државног органа где је био запослен. Прикупљени и изведени докази на главном рочишту указују на постојање очигледне несразмере између вредности имовине, коју поседује окривљени и његових законитих прихода.

Следствено изнетом ,суд налази да су испуњени услови да се од осуђеног одузме предметна имовина ,те да је захтев Тужилаштва основан,па је донео одлуку као у изреци овог решења,сходно чл.34 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела.

Суд није прихватио предлоге пуномоћника и осуђеног Улемека за саслушањем раније наведених лица која би усмено потврдила наводе да је стан купљен из средстава Ресора Државне безбедности нити предлог за прибављањем осталих писмених доказа, сматрајући да извештај БИА о непостојању било каквих информација или стамбеног досијеа за осуђеног Улемека представља кључни доказ у прилог тврдњи тужилаштва да стан није прибављен из наведених извора(због чега суд сматра да су предложени писмени докази сувишни и неосновани).При томе суд сматра да изведени писмени докази везано за стан у ул.Љутице Богдана 2 довољно расветљавају чињенице,а већина предлога који се тичу сведока се односе на сведоке који су и раније били предложени - из периода када је одлучивано о привременом одузимању имовине ,који предлози су одбијени као неосновани а одлука о привременом одузимању имовине правоснажно потврђена од стране вишег суда.

У погледу изнетог става да је имовина стечена пре периода за који је лице осуђено и да се поменути закон не може применити на овај случај, суд не прихвата овакве тврдње јер овде није реч о одузимању имовинске користи у смислу члана 91 и 92 КЗ-а, у ком случају би се одузета имовина доводила у везу са конкретним кривичним делом и учиниоцем и где би се и тражила веза конкретног кривичног дела, односно временског периода извршења и прибављене имовинске користи, већ је у овом поступку трајно одузета имовина проистекла из кривичног дела по одредбама Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, где је у члану 2 поменутог закона прописано да се одредбе наведеног закона примењују за кривична дела која су таксативно побројана, поред осталог и за кривична дела организованог криминала, што је предвиђено тачком 1 цитираног члана. Стога, у смислу одредби поменутог закона, чињеница да је окривљени доведен у везу са организованим криминалом у смислу његовог директног учешћа, уз изношење доказа о имовини, законитим приходима и очигледној несразмери између законитих прихода и вредности предметне непокретности, непосредно указује да осуђени не поседује имовину која потиче из законитих прихода те основаност поднетог захтева Тужилаштва.

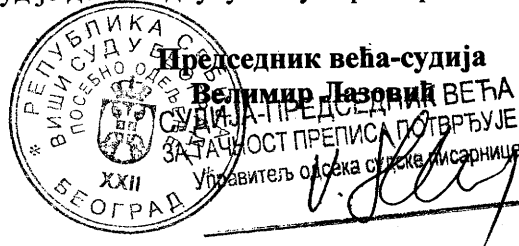
Суд је ценио и остале доказе но није нашао да су исти од посебног значаја обзиром да по мишљењу суда чињенице утврђене из раније наведених доказа у довољној мери расветљавају чињенично стање и дају основ за изнето закључивање .

13/2

Суд није одлучивао о трошковима управљања одузетом имовином јер поседује само податке до краја августа 2010, а извесно је да ће они бити већи до доношења коначне(правоснажне) одлуке, те сматра да се одлука о томе може донети (што би било и целисходно) и накнадно када се прикупе сви релевантни подаци неопходни за доношење комплетне одлуке.

Из напред изнетих разлога у складу са чланом 2, 28-34 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, суд је донео одлуку као у изреци решења.

Записничар
Сања Перовић

ПРАВНА ПОУКА

Против овог решења дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду у року од 8 (осам) дана, од дана пријема преписа решења, а преко овог суда.